

ξιεπαίνως ἐμερίμνησε περὶ αὐτῆς. Ἐκτὸς τούτου, καθ' ἑκα-
στον ἔτος πολλὰ ἑκατομύρια ἀφιεροῦνται εἰς συμπλέγματα
ἐπαρχιακῶν καὶ δημοτικῶν ὁδῶν.

Ὁ λόγος μετὰ ταῦτα στρέφεται περὶ τοὺς δημιουργομέ-
νους καὶ δημιουργηθησμένους σιδηροδρόμους. Καθ' ὅσον ἀφο-
ρᾷ τὴν βιομηχανίαν, ἐθαυματουργήσεν ἐν Ἑλλάδι μετ' οὐ
πολὺ ἡ αὐτόχθων παραγωγή θὰ δύναται νὰ συναγωνισθῇ
πρὸς τὴν ξένην βιομηχανίαν. Ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ βουλὴ
ἐμερίμνησαν ὅλως ἰδιαίτερος περὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ
πολεμικοῦ ναυτικοῦ, καὶ ἀναγκαῖαι δαπάναι πρὸς τοι-
αύτην μέριμναν γενναίως παρεχώρηθησαν. Πλείστα θωρηκτὰ
παρηγγέλθησαν καὶ ναυπηγοῦνται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος
ἐν τοῖς ναυπηγείοις τῆς Δύσεως. Τὸ προσεχὲς ἔαρ περὶ τὰς
200,000 ἀνδρῶν θέλουσι λάβει μέρος εἰς τὰς ἀσκήσεις καὶ
τὰ γυμνάσια τοῦ 1884. Ἐκτὸς αὐτοῦ κατορθώθη ἡ ἰσορρο-
πία τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἡ ἀνόρθωσις τῆς πίστεως τῆς Ἑλ-
λάδος παρὰ τοῖς εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις, ὅπου ἑλληνικὰ
χρῶματ' εὐπροσδέκτως ἀναζητοῦνται.

Καὶ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω πανηγυρισμοῦ, ὁ ἀρθρογράφος
μεταβαίνει εἰς τὸν κύριον σκοπὸν του, ὅστις καὶ ὤθησεν αὐ-
τὸν νὰ παράσχῃ τὴν γενικὴν ταύτην εἰκόνα τῆς συγχρόνου
Ἑλλάδος. Εἶνε δ' ὁ σκοπὸς ἡ συμμαχία τῆς Τουρκίας μετὰ
τῆς Ἑλλάδος, τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ νεαροῦ καὶ πλήρους ζωτικό-
τητος κράτους, οὐδαμῶς ἀξίζοντος νὰ περιφρονιθῇ ὑπὸ τῆς
ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἑλλη-
νικὸς στρατὸς θὰ συνεπλήρου ἀποχρώντως τὴν ρωμαλαίαν
ὀθωμανικὴν στρατιάν καὶ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος,
τὸ τριτεῦον μετὰ τῆς Εὐρώπης, θὰ παρείχεν ἐξησκημένους
ναύτας εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ θωρηκτὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου.
Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἀρμονικὴ συνεργασία
τῶν δύο ἐθνῶν θὰ διεφύλαττε τὴν ἡσυχίαν τῶν νήσων τοῦ
Ἀρχιπελάγους. Τοιοῦτος σύνδεσμος θὰ ἤρσκε πρὸς τούτοις

καὶ θὰ καθίστατο δημοτικὸς ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Πρὸ δώ-
δεκα ἐτῶν, σκοποῦντος τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουλ Ἀζίζ νὰ
ταξειδεύσῃ εἰς Ἑλλάδα, οἱ κάτοικοι τῶν πρωτευουσῶν πό-
λεων ἡτοιμάζοντο λαμπρῶς νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν περιφανῆ
καὶ προδευτικὸν ἡγεμόνα. Οὐδεὶς ὑπάρχει εὐπαίδευτος ἑλ-
λιν ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ταυτότητα τῶν συμφερόντων
Ἑλλήνων καὶ Τούρκων ἐν τῇ κατὰ τοῦ πανσλαβισμοῦ ἔχθρᾳ.
Μόνον μικρὰ τις διαφορὰ ὑφίσταται μετὰ τῶν δύο κρατῶν
ἐνεκα τοῦ ταχυδρομικοῦ ζητήματος· ἀλλ' εἶνε τοῦτο μικρὸν
νέφος, ὅπερ θὰ διαλύσῃ ὁ χρόνος, καὶ εὐχρεστούμεθα νὰ ἐλ-
πίσωμεν ὅτι Τουρκία καὶ Ἑλλὰς θέλουσι συμπράξει, στε-
ρεοῦσαι οὕτω τὸ εἰρηνικὸν καθεστῶς ἐν Εὐρώπῃ.

Καὶ ἡμεῖς δὲν ξεύρωμεν τί νὰ εἰπώμεν περὶ τῶν ἀνωτέρω
σκέψεων. Οὐχ ἥττον εἶνε μία νέα συμμαχία ἥτις ἀξιοπρεπέ-
στερον προβάλλεται τῆς ἐν τῷ «Αἰῶνι» ὑπὸ τοῦ Ἄλφα προ-
ταθείσης ἀνευ ὁρῶν πτραδόσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Αὐ-
στρίαν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΔΟΠΟΙΑ

Ἡ Κυβέρνησις λέγει μεριμνᾷ πρωτίστως περὶ τῆς συγκοι-
ωνιάς ὑπὲρ ἧς καὶ συνωμολόγησε δάνειον 20,000,000, οὗ
ἤδη ἱκανὸν μέρος ἐπραγματοποιήθη ἤρχισε δὲ καὶ ἡ δαπάνη.
Θέλετε νὰ μάθητε πῶς πρόκειται νὰ δαπανηθῇ τὸ ποσὸν τοῦ-
το; Ἀκούσατε καὶ κρίνατε. Μία τῶν κατὰ προτίμησιν κατα-
σκευαζομένων ὁδῶν ἧς ἡ ἐργολαβία κατεκυρώθη πρὸ ὀλίγων
ἡμερῶν ἀντὶ 300,000 δραχμῶν εἶναι καὶ ἡ ἀπὸ χωρίου Κρι-
κούκη εἰς τὸ χωρίον Εἰδυλλίας. Τὸ μὲν Κρικουκὴ ἀριθμεῖ 60
— 70 οικογενεῖας ἐξ ὧν ὀλίγοι εἶναι καθαρῶς γεωργοί, τὸ
δὲ χωρίον Εἰδυλλίας (κοινῶς Βύλλια) ἀριθμεῖ πληθυσμὸν ἀ-
ποκλειστικῶς σχεδὸν ποιμένων, καὶ ὀλίγων ρητινοσυλλεκτῶν
καὶ ὑλοτόμων· ἀμφοτέρω δὲ εἰσι ἄμμοιρα παραγωγῆς προϊόν-

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 578)

— Λοιπὸν κατ' ἀρχὰς θὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ δεσποινὴς Μπω-
λιὲ δὲν εἶνε πλέον πλουσία, ἴσως δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δούκισ-
σα καὶ ὅτι πολλὰς ἔχει ἐλπίδας ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ὡς
σεῖς, νὰ τῇ ἰρέσῃ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Φίλιππος ἔγεινε τόσῳ ὠχρὸς
ὥστε ἐφαίνετο ὅτι θὰ λειποθυμήσῃ. Ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.
Καὶ ἔχων τοὺς πόδας σχεδὸν συντετριμένους ἐκ τῆς συγκι-
νήσεως ἔπεσεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— ὦ! προσέξτε μὴ μοῦ δίδετε ἐλπίδας, διότι θὰ μοῦ
ἦτο πολὺ σκληρὸν νὰ τὰς ἀρήσω ἔπειτα!

— Μάλιστα. Σᾶς δίδω ἐλπίδας, εἶπεν ὁ Μπασελίνος, καὶ
διὰ νὰ κάμω αὐτὸ προδίδω ὅλα τὰ μυστικά τῆς οἰκογε-
νείας Μπωλιέ. Ἀλλ' ἔχετε τόσον ἐνδιαφέρον νὰ σιωπᾶτε,
ὥστε καὶ ἂν σᾶς ἔλεγα νὰ τὰ ἐκάματε γνωστὰ καὶ εἰς ἄλ-
λους δὲν θὰ τὸ ἀπεφασίζατε.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ συμβο-
λαιογράφου προσήλου ἐπ' αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καίοντας ἐκ πε-
ριεργείας.

— Ἡ δεσποινὴς Μπωλιέ κατεστράφη διότι ἔχασαν τὴν
δίκην τῆς Ἀγγλίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπασελίνος, καὶ δὲν
ἔξυρει τίποτε. Ὁ δοῦξ τοῦ Βλιγγὺ εἶνε πρὸ ἐξ ἑβδομάδων
ἐν τῷ Παρίσι καὶ τὴν ἀφίνει, πράγμα τὸ ὅποιον ἐπίσης δὲν
ἔξυρει. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὴς Κλαίρη θὰ
μάθῃ ὅτι ἐγκατελείφθη, θὰ ἔχωμεν φοβερὰν τρικυμίαν εἰς
τὴν καρδίαν τῆς. Καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι πλησίον τῆς
ἡμποροῦν νὰ συνάξουν πολλὰ πράγματα ἐκ τοῦ ναυαγίου.

— Κατεστράφη καὶ ἐγκατελείφθη, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος
αὐτὴ ἡ νέα, αὐτὸς ὁ ἄγγελος; Καὶ τί ἀνάγκη ἔχει τῆς πε-
ριουσίας; Τὸν μόνον θησαυρὸν τὸν ὅποιον πρέπει νὰ περιμένῃ
κανεὶς ἀπ' αὐτὴν: εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ.

— Μάλιστα. Καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ὄψιν τῆς ἀφιλοκερδείας
σᾶς παρρυσίασα.

— Πέτε ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ Φίλιππος μετ' ὀφθαλμοῦς,

των καθ' ὃ πτωχά. Καὶ ἐν τούτοις προικίζονται διὰ ὁδοῦ, ἥτις κατὰ τὰς συνήθεις ὑπερβάσεις τῶν πρωτοπολογισμῶν θὰ στοιχίσῃ μετὰ τὰς ἀναποφεύκτους προσθήκας περὶ τὰς 400 χιλιάδας δραχμᾶς. Θέλετε νὰ σᾶς λύσωμεν τὸ αἰνίγμα; Τὰ χωρία αὐτὰ κείνται ἐν τῇ Μεγαρίδι, ἧς ὁ ἕτερος τῶν βουλευτῶν εἶναι ὁ φίλος τῆς κυβερνήσεως καὶ ἰδίως τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Σ. Δραγούμης.

Ἄν αὐτὰ γίνωνται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πρωτεύουσας; ὅπου πᾶς τις ἐξερχόμενος εἰς ἐκδρομὴν τὰ βλέπει, φαντασθῆτε τί συμβαίνει εἰς τὰς ἀπωτέρω ἐπαρχίας.

Καὶ ὅμως πλησιέστερον τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει τὸ Μενιδί, πρωτεύουσα τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν, ἀριθμοῦν περὶ τὰς 400 οἰκογενεῖας πλούσιον εἰς παραγωγὴν οἴνου, ἐλαίου, καὶ ἄλλων προϊόντων. Ἐκεῖ διὰ νὰ μεταβῇ τις πρέπει νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν νὰ μὴ πιᾷ βροχὴ, οὐδὲ ἄλλη κακοκαιρία, διότι οὐδὲ δρόμος χαραγμένος εἶναι, οὐδὲ γέφυρα ὑπάρχει, ἀλλὰ διέρχεται τις τὸ ρεῦμα τοῦ Κηφισσοῦ ὅπερ ἐνίοτε ὀρμητικώτατον καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶα παρασύρει. Φαίνεται ὅτι οἱ δυστυχεῖς οἱ Μενιδιάται δὲν εὐτύχησαν νὰ ἔχουν χάμω Θεὸν ὅστις νὰ μεσιτεύσῃ παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ κ. Τρικοῦπῃ ὅπως παραληφθῇ καὶ τὸ χωρίον τῶν εἰς τὸν κατάλογον τὸν ἐσχάτως ἐγκριθέντα περὶ τῶν κατὰ προτίμησιν κατασκευασθεισῶν ὁδῶν.

ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Δύο καλόγηροι, ἱεροδιάκονοι, ἀποβαλόντες τὸ ἱερὸν σχῆμα μετέβησαν εἰς Γερμανίαν καὶ ἔφερον ἀπὸ ἐν δίπλωμα διορισθέντες δ' ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων, φέρουσιν ἤδη σοβαρῶς τὸν ὑψηλὸν πῖλον ἀπο-

πέτε ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιὲ καὶ εἰς τὴν κόρην της.

Ἐπειτα ὅμως σταματῶν καὶ σκυθρωπάζων ἐξ αἰφνιδίας ἀπελπιστικῆς σκέψεως :

— Ἀλλ' ὄχι, εἶπε, μὴ λέτε τίποτε. Εἶνε ὑπερήφανος· ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ χρεωστῇ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο ἴσως τὴν ἀπεμάκρυνε ἀπ' ἐμεῶν καὶ τὴν ἠναγκάζει νὰ μὲ ἀποστραφῇ. Προειδοποίησα εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ πρὸ πάντων δώσατέ της τὸν λόγον μου. Ὡ! θὰ δεχθῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ γονυπετής· ἀλλὰ θέλω νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ἀκόμη πλουσία διὰ νὰ μὲ ἀποκρούσῃ ἢ νὰ μὲ δεχθῇ ἐλευθέρως. Καὶ ἐάν, διὰ νὰ τὴν νυμφευθῶ, πρέπει νὰ τῆς δώσω ὅτι ἔχω, πάλιν αὐτὴ θὰ νομίζω ὅτι μὲ ὑπεχρέωσε.

— Ἐ! Ἐ! διέκοψεν ὁ Μπασελῖνος. Παρατρέχετε. Τί ὠραῖον πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρωσ! Ἀλλὰ πρέπει νὰ προχωρήσωμεν σιγώτερα. Τώρα δὲν πρόκειται περὶ ἄλλου εἰμὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸ φρούριον. Ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἐπιτυχίας θὰ μπορέσετε τοῦλάχιστον νὰ θαυμάζετε τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων σας, ὅπως ἔλεγαν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἐστὲ σοβαροὶ καὶ ἡσυχος. Πάρετε μαζί σας καὶ τὴν ἀδελφὴν σας· θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς παραβάν, καὶ ἐνῶ θὰ ἐνασχολῶνται περὶ αὐτῆς, σεῖς θὰ εἰσθε ἡσυχος.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ πάμε ἔς τὸ Μπωλιὲ; ἥρωτησεν ὁ Φίλιππος μὲ καταφανῇ ταραχῇ.

φεύγοντες τὴν γνωριμίαν τῶν πρῶν συλλειτουργῶν των.

Ἐπειδὴ καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας ὁ διορισμὸς τῶν καθηγητῶν τούτων δὲν ἔχει κύρος ὥς μὴ παραιτηθέντων ἐπισήμως ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς πῶς συμβιβάζονται ἱερωσύνη, ὑψηλὸν καπέλον, ζακές, καθηγασία, παριστωμένη ὑπὸ ψευδῶν χειλέων.

Χονδροκέφαλος

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐρευνήσαντες ἐμάθομεν ὅτι οἱ λόγοι καθηγηταὶ ὀνομάζονται ὁ μὲν Ὀλύμπιος καθηγητῆς τοῦ Διδασκαλείου, ὁ δὲ Ἀποστολίδης, καθηγητῆς τοῦ Δ'. Γυμνασίου.

Κατὰ συνέπειαν, τὴν ἀπορίαν τοῦ Χονδροκέφαλου παρακαλοῦνται εὐσεβάστως νὰ λύσωσιν οἱ αἰδεσιμώτατοι. Ἄλλως θέλομεν ἀναλάβει νὰ τὴν λύσωμεν ἡμεῖς.

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χανία, 25 Σεπτεμβρίου.

Ἐννοοῦσαμεν νὰ μείνωμεν ἐντελῶς ἡσυχοὶ εἰς τὸ ζήτημα τὸ ἀφορῶν τὸν παλαιὸν ἢ τὸν νέον Διοικητὴν μας, διότι τὸ ἐθεωροῦσαμεν ἀνάξιον νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ, ἐπιστεύομεν μάλιστα ὅτι καὶ δὲν ἐχρειάζετο καμμία ἐνέργεια ὅπως καταδειχθῇ ὅτι ἡ Κρήτη ἀποστρέφεται τὸν Φωτιάδην· καὶ ἐπὶ τέλους ἠλπίζομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος θὰ μᾶς ἄφινε πλέον ἡσύχους.

Ἀλλ' ὁ σκανδαλώδης τρόπος δι' οὗ ἤρχισε νὰ θέτῃ εἰς κυκλοφορίαν ἀναφοράς, πρὸς ἄγαν ὑπογραφῶν ὑπὲρ τοῦ

— Ὡ! Μήπως φοβεῖσθε πρὶν ἀκόμη ἀναχωρήσετε; Πηγαίνετε αὐριον. Μία καλὴ νύκτα θὰ σᾶς δώσῃ θάρρος.

Καὶ ἐγειρόμενος βραδέως ὁ συμβολαιογράφος ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ἔθεσεν ὑπὸ μάλης καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν. Ἐπειτα σταματῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου :

— Λυπεῖσθε ἀκόμη διότι ὠμίλητα εἰς τὴν κυρίαν Μπωλιὲ χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσετε νὰ τὸ κάμω; ἥρωτησεν ὁ συμβολαιογράφος τὸν σιδηρουργόν, πανούργως μειδιῶν δὲν μ' ἐρωτήσατε ὅμως ἀπὸ τὴν ταραχὴν σας τί ἀπήντησεν.

— Ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος.

Καὶ δι' αἰφνιδίας μεταβολῆς γενόμενος ἀνῆσυχος, ἀπὸ χαρούμενος ὅπου ἦτο :

— Τί εἶπεν;

— Εἶπεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πῇ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν. Δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶχε νὰ πῇ τίποτε καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβίαζε ποτὲ τὴν δεσποινίδα Κλαίρην. Ἀλλὰ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ νικήσωμεν, δὲν θὰ τὰς εὕρωμεν ἀπὸ τὴν μητέρα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν κόρην. Καὶ λοιπὸν θάρρος. Τώρα πλέον πηγαίνω νὰ φάγω.

Καὶ σφίγγων φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ σιδηρουργοῦ, ὁ Μπασελῖνος ἐξῆλθε.

Ὁ Φίλιππος μείνας μόνος, ἤρχισε νὰ σκέπτηται. Ἀντίκρυσεν ψυχρῶς τὴν θέσιν του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ὅτι δὲν ἦτο κακὴ. Ἡ δεσποινίς